

PARASHA DVARIM

Deuteronomium 1: 1 – 3: 22

Johannes 3: 22 – 30

Wat bracht Israëls ontvangst van de wet voort?

We ontdekken het antwoord door de woestijnverhalen *naar* de Sinaiï (voordat de wet wordt gegeven) te vergelijken met de woestijnverhalen *van* de Sinaiï *af* (Israël onder de wet).

We kunnen deze woestijnverhalen het beste zien als een soort fotolijst om het Sinaïverhaal, die de betekenis van wetgeving verheldert.

Er zijn heel veel parallellen tussen Israëls reis door de woestijn *naar* de Sinaiï en de reis *vanaf* de Sinaiï naar het beloofde land.

Het volk Israël is Mozes dusdanig tot last dat hij leiders moet aanstellen die hem helpen de last te dragen.

Jetro geeft Mozes raad in het boek Exodus.

En in Deuteronomium lezen we:

Maar hoe zou ik alleen de last van uw problemen en geschillen kunnen dragen?

Wijs daarom in elke stam bekwame, verstandige en ervaren mannen aan, dan zal ik hen als leiders over u aanstellen. Deut. 1: 12

Israël gedraagt zich zowel voor als na de wetgeving op dezelfde manier.
Toch zijn de gevolgen van hun daden opvallend verschillend.

Mozes klaagt niet over zijn moeilijkheden met de Israëlieten, totdat Jetro op het probleem wijst, net voordat de Wet gegeven zal worden.

Maar zodra Mozes de Sinai verlaat en tegen dezelfde moeilijkheden aanloopt, vraagt hij of God hem wil doden.

Ik alleen kan de last van dit hele volk niet dragen, dat is te zwaar voor mij. Als U mij dit werkelijk wilt aandoen, dood me dan liever meteen. Dan blijft verdere ellende mij tenminste bespaard. Numeri 11: 14, 15

De midrasj (Joods bijbelcommentaar) verklaart, dat Adonai de 9de Av als een treurdag markeerde, omdat het de dag is, dat de verspieders uit het land Kanaän terugkeerden en met een kwade boodschap kwamen.

Omdat zij zonder reden op die dag huilden, maakte Adonai het tot een eeuwige dag van treuren.

U zat in uw tenten te klagen: 'Adonai moet ons wel haten! Hij heeft ons alleen maar uit Egypte weggehaald om ons uit te leveren aan de Amorieten en om ons te laten uitroeien. Waar gaan we eigenlijk heen?

De moed is ons in de schoenen gezonken toen onze verkenners vertelden dat de mensen daar sterker en langer zijn dan wij, dat ze in grote steden met hemelhoge versterkingen wonen en dat er zelfs reuzen leven.

Deut. 1: 27, 28

Israëls gebrek aan geloof is zo cruciaal voor de kerngedachte van deze geschiedenis, dat Mozes er op terugkomt.

Toen heb ik u geantwoord: 'Er is geen enkele reden om bang voor hen te zijn. Adonai, uw God, die voor u uit gaat, zal immers voor u strijden. U hebt toch gezien hoe Hij het in Egypte voor u opnam en ook in de woestijn, waar u ervaren hebt dat Adonai, uw God u gedragen heeft zoals een vader zijn kind draagt, de hele weg die u gegaan bent tot uw aankomst hier.' Deuteronomium 1: 29, 30 en 31

Maar tot onze grote verbazing ontdekken we precies het tegenovergestelde: ongelooft.

Desondanks vertrouwde u niet op Adonai, uw God, hoewel Hij u voorging op uw weg om een plaats voor u te zoeken waar u uw kamp kon opslaan en u 's nachts met een vuur en overdag met een wolk de weg wees die u moest gaan. Deuteronomium 1: 32, 33

En behalve ongeloof de dood.

Toen Adonai u hoorde klagen, ontstak Hij in woede. Hij zwoer: 'Niemand van deze verdorven generatie zal het goede land zien, dat Ik jullie voorouders onder ede heb beloofd. Deuteronomium 1: 34, 35

Tot onze verbijstering lezen we daarna dat zelfs Mozes en Aäron geen toegang krijgen tot het beloofde land vanwege hun ongeloof.

Door uw schuld werd Adonai ook kwaad op mij: 'Ook jij mag het land niet in', zei Hij. Deuteronomium 1: 37b

Israël overwint de Amalekieten voordat de wet ontvangen is, maar wordt daarna door de Amalekieten verslagen.

Maar Adonai droeg mij op u te waarschuwen: 'Trek niet ten strijde – anders zullen jullie door je vijanden verslagen worden, want Ik ben niet in jullie midden.' Ik heb u dat gezegd, maar u wilde niet luisteren en verzette u tegen het bevel van Adonai. U had de euvele moed om toch naar de bergen op te trekken. De Amorieten, die daar wonen, kwamen op u af en achtervolgden u als een zwerm bijen. Ze brachten u in het Seirgebergte een verpletterende nederlaag toe en joegen u na tot aan Chorma. Na terugkomst klaagde u uw nood bij Adonai, maar Hij wilde niet naar u luisteren en hield Zich doof.

Deuteronomium 1: 42 – 45

Het land van Seir wordt het **erfbezit** van Ezau, zodat het land Kanaän straks het **erfbezit** van Israël zal worden.

De Refaïeten of Zamzummiëten als naam betekent *Luidruchtigen* en werd hun gegeven door de Ammonieten.

De Ammonieten overwonnen hen en namen hun land in **erfbezit**.

De Emieten als naam betekent *Terreur* en werd hun gegeven door de kinderen van Moab.

De Moabieten overwonnen hen en namen hun land in **erfbezit**.

Mozes verwoordt dit in *Deuteronomium 2: 21 en 22*

Het was een groot en machtig volk van reuzen zoals de Enakieten, maar Adonai heeft hen uitgeroeid, zodat de Ammonieten zich meester konden maken van hun land en zich daar in hun plaats konden vestigen. Hetzelfde heeft Hij gedaan voor de afstammelingen van Esau in de Seir. Ter wille van hen heeft Hij de Choriëten uitgeroeid, waarna zij zich meester maakten van hun land en zich daar in hun plaats vestigden.

Ze stamden af van de Nephilim, de reuzen vóór de zondvloed.

Deze Nephilim (Gevallenen) zijn het nageslacht van gevallen engelen, hemelwezens, die de dochters van de mensen verleidden en daarmee het duivelsgeslacht ter wereld brachten.

Na de zondvloed leefden zij voort in de kinderen van Kanaän.

We weten, dat Adonai juist aan de vader der gelovigen het land Kanaän beloofd heeft om het als **erfbezit** te ontvangen.

Hierna komt de confrontatie met de Amorieten.

*Adonai zei: 'Breek nu het kamp op en steek het dal van de Arnon over. Hierbij lever ik Sichon, de Amoritische koning van Chesbon, met zijn land aan je uit. Val aan, daag hem uit en neem zijn land in **bezit**.*

Vanaf dit moment laat Ik alle volken ter wereld van angst voor jullie sidderen. Wanneer ze de geruchten over jullie horen, zullen ze jullie komst met schrik en beven tegemoet zien.' Deuteronomium 2: 24, 25

Ook nu vraagt Israël beleefd om doortocht.

Deze wordt niet alleen geweigerd, maar de Amorieten trekken direct ten strijde en vallen de Israëlieten aan.

Israël verslaat Sichon, de koning van de Amorieten en Og, de koning van Basan. Het land Kanaän ligt vanaf dit moment open.

Deuteronomium is niet: nu wordt er iets geheel anders aan de orde gesteld. Er wordt herhaald, maar het eerst gezegde wordt wel geheel anders gezegd. Waarom?

Omdat er een verleden verwerkt is en een toekomst binnengegaan wordt. Een verleden van veertig woestijn-jaren. In het veertigste jaar, als dit jaar voldragen is, heeft Mozes zijn repeterende woorden gesproken.

Veertig jaar na het vertrek uit Egypte, op de eerste dag van de elfde maand, sprak Mozes het volk van Israël toe, zoals Adonai hem had opgedragen. Deuteronomium 1: 3

In het veertigste jaar is de straf uitgezeten, mag het land als erfenis van de belofte in **bezit** worden genomen.

In het veertigste jaar wordt het murmureren en de opstandigheid niet meer toegerekend.

Een volk, dat door de boete is heengegaan, mag opnieuw horen en zich verblijden.

De les is geleerd, dat de Bevrijder als de Heilige in hun midden Zich niet laat uitschakelen en de les is geleerd alleen van Gods manna te leven.

In het veertigste jaar gaat Mozes spreken vanuit de vergeving en vanuit hernieuwde gunst.

Veertig jaar lang was een grendel geschoven voor de intocht in het beloofde land.

Aan deze zijde en aan gene zijde van de Jordaan is en blijft Israël Gods **erfbezit**.
Bij uittocht en intocht.

In het boek Deuteronomium staat Israëls overleven geboekstaafd.

Want Israëls oorsprong is een scheppingswoord, dat niet veroudert.

Het **aan gene zijde** van openbaring Gods vormt het geheim van Israëls bestaan in de geschiedenis.

Johannes / Jochanan 3: 22 – 30

Aan deze zijde van de Jordaan doopten de discipelen van Yeshua en **aan gene zijde** Jochanan de Doper.

Wat is het verschil?

Door Jochanan was Yeshua tot zijn eigen doop gekomen.

En wanneer Jochanan zijn leerlingen naar Yeshua toestuurt, neemt hij de eerste leerlingen van hem over.

Na de woestijnperiode van Jochanan koos Yeshua ook de doop als uitgangspunt voor zijn eigen optreden.

Yeshua gaf aan de doop van Jochanan een nieuwe inhoud.

Jochanan had met zijn doop tot bekering aangesloten bij het Joodse gebruik van de rituele wassingen in het mikwe.

Maar hij verlegde het accent: niet de buitenkant van het lichaam en van de voorwerpen moest gereinigd worden, maar de binnenkant, het hart.

Dat teken nam Yeshua van Jochanan over en gaf daar de nog diepere inhoud aan van een nieuwe geboorte uit God.

Het is niet verwonderlijk, dat dit tot problemen heeft geleid, niet van de kant van Yeshua, maar doordat de leerlingen van Jochanan een discussie kregen met een farizeeër over de reiniging.

Er rezen vragen, want nu wisten ze het helemaal niet meer.

Vroeger waren ze gewend aan de traditionele Joodse reiniging, daarna was Jochanan overgegaan op een doop tot bekering en nu komt Yeshua met weer een andere doop.

Jochanan de Doper kwam en stelde heel radicaal voor elk levensgebied de eis der bekering als voorwaarde voor de vergeving van zonden.

Die konden door belijdenis en offer en gebed bij de priester niet worden weggenomen.

Het nieuwe hart kwam er niet als gevolg van volkomen bekering.

Jochanan eiste van het hele volk, vroom en onvroom, radikale reiniging en nieuw leven alleen door de doop der bekering.

Maar Jochanan wist, dat zijn doop van bekering, zijn inwijding in het leven van bekering door onderdompeling in het Jordaanwater, geen afdoende en blijvende reiniging gaf.

Hij wees van zich af naar hem, die na hem kwam en dopen zou met de Heilige Geest en met vuur.